

Uvedenie do života plnej poslušnosti

Poslušný až po smrť.

Filipským 2:8

Po všetkom tom, čo sme si povedali o živote poslušnosti, mám v úmysle hovoriť o živote plnej poslušnosti.

Možno sa vám zdá, že som volil chybný text za predmet rozhovoru o vstupe do života tej najdokonalejšej poslušnosti. Ale nejde tu o omyl. Tajomstvo úspechu pri pretekoch závisí na presne vymedzenom ciele, ktorý už pri nástupe chceme dosiahnuť.

„Poslušný bol až do smrti.“ Niet pre nás iného Krista ani inej poslušnosti, ktorá by sa ľúbila Bohu, ani niet iného príkladu, ktorý by sme mohli nasledovať, ani iného učiteľa, od ktorého by sme sa mohli učiť poslúchať. Kresťania si veľmi škodia tým, že ho neprijímajú hneď a úprimne za cieľ svojej poslušnosti. Aj ten najmladší kresťan nájde silu v Kristovej škole, ak hneď na začiatku začne svoju modlitbu a sľub slovami: „Poslušný – až do smrti.“

Je to krása i sláva Kristova. Mať v nej podiel je tým najväčším požehnaním, ktoré nám môže dať. Túžba po ňom i podriadenie sa jemu je možné aj tomu najmladšiemu veriacemu.

Na vysvetlenie uvediem jeden staroveký príbeh: Pyšný kráľ s veľmi veľkým vojskom žiadal kráľa síce malého, ale udatného národa, aby sa mu podrobil. Keď vyslanci odovzdali svoje posolstvo, prikázal kráľ malého národa jednému zo svojich vojakov, aby sa prebodol. Ten tak bez zaváhania urobil. Bol zavolaný druhý a tiež ihneď poslúchol. Aj tretí vojak, ktorý bol zavolaný, bol poslušný až do smrti. „Chodte a povedzte svojmu pánovi, že mám tri tisíc takých mužov, ako ste videli. Nech teda príde.“ Tento kráľ sa odvážil spoľahnúť sa na mužov, ktorí nešetrili svoje životy, ak ich požadoval kráľ.

Takú poslušnosť žiada Pán Boh. Tak poslúchal aj Kristus a učí poslúchať aj nás. Toto nech je naším cieľom od samého začiatku nášho kresťanského života. Vyvarujme sa osudného omylu nazývať Krista svojím majstrom a pritom nerobiť to, čo on žiada. Nech všetci, ktorí boli týmito úvahami aspoň čiastočne obvinení z hriechu neposlušnosti, počujú, ako nás Božie slovo učí uniknúť neposlušnosti, a ako získať prístup k poslušnému životu v sile Ježiša Krista.

1. Vyznanie a očistenie od neposlušnosti

Je zrejmé, že vyznanie musí byť prvým krokom. V prorockve Jeremiáša, ktorý viac než ktokoľvek iný hovorí o neposlušnosti Božieho ľudu, Boh hovorí: „Navráť sa, spurná dcéra Izraelská, hovorí Hospodin... lebo... dobrotivý som... Iba toľko poznaj svoju nepravosť, že... ste neposlúchali môjho hlasu, hovorí Hospodin. Navráťte sa, spurní synovia, hovorí Hospodin...” Práve tak ako pri obrátení nemôže byť odpustenie tam, kde nie je vyznanie, tak ani po obrátení nie je oslobodenie z moci hriechu a neposlušnosti tam, kde niet hlbšieho obvinenia a vyznania.

Myšlienka na našu neposlušnosť nesmie byť ľahkou a povrchnou. Musíme zistiť prípady, v ktorých skutočne neposlúchame a vyznať, že sa ich vzdávame, kladúc ich do Kristových rúk, aby nás od nich očistil. Až potom budeme môcť dúfať, že sme vstúpili na cestu pravej poslušnosti. Skúmajme svoj život vo svetle, ktoré poskytuje učenie nášho Pána.

a) Kristus sa odvolával na Zákon.

Neprišiel, aby zrušil Zákon, ale aby ho naplnil. Mladému kniežaťu hovoril: „Prikázania poznáš?“ Najskôr sa skúmame podľa Zákona.

Všimnime si napríklad jediný hriech: klamanie. Kedysi mi písala mladá dáma, že si praje úplne poslúchať a že sa cíti nútená vyznať nepravdu, ktorú mi kedysi povedala. Nebolo to dôležité, a predsa usudzovala správne, že toto vyznanie jej pomôže odvrhnúť všetku lož.

Ako mnoho je toho v spoločnosti, v škole, čo by neobstálo v skúške prísnej pravdivosti! A potom sú ešte ostatné prikázania až po to najmenšie, ktoré hrozí odsúdením všetkým žiadostivým a chtivým toho, čo nie je ich. Ako aj tu kresťan hreší svojou neposlušnosťou!

Toto všetko musí pri nás celkom skončiť. Musíme to vyznať a v Božej sile navždy odložiť, ak pomýšľame na vstup do života úplnej poslušnosti.

b) Kristus zjavil nový Zákon lásky

Máme byť milosrdní ako Otec v nebesiach; odpúšťať ako on, milovať nepriateľov a dobre robiť tým, ktorí nás nenávidia. Máme žiť život sebaobetovania a dobročinnosti. To je náboženstvo, ktorému nás učí Pán Ježiš na zemi. Všimnime si toho neodpúšťajúceho ducha, ktorý sa nás zmocní, ak sme podráždení alebo urazení, myslíme na neláskavé myšlienky, ostré a neláskavé slová a na to, ako zabúdame preukázať milosrdenstvo a dobrotu, zmier a láskavosť – a tak nie sme pre okolie požehnaním. Hľadme na to všetko ako na neposlušnosť, ktorú musíme nejako vo vnútri cítiť, musíme ju ľutovať a vytrhnúť ju zo svojho vnútra ako „jedno oko“, len aby sme smeli dosiahnuť moci plnej poslušnosti.

c) Kristus hovoril mnoho o sebazaprení

„Ja“ je koreňom každého nedostatku lásky a poslušnosti. Náš Pán vyzýva svojho učeníka, aby zaprel sám seba a vzal kríž! Aby všetko opustil, nenávidel svoj vlastný život, ponížil sa a bol služobníkom všetkých! Aj on tak robil. Ved' naše sebecké „ja“, svojvôľa, samolúbošť a sebeckosť sú vlastne zdrojom všetkého hriechu. Ak doprajeme svojmu telu jedlo a pitie, ak uspokojíme svoje „ja“ hľadaním, prijímaním alebo radovaním sa z toho, že pestuje pýchu, ak dovolíme, aby sa uplatnila naša svojvôľa a ak sa snažíme predovšetkým naplniť všetky vlastné priania – tak sme vinní neposlušnosťou a sebeckosťou. Taká neposlušnosť pozvoľna zatemňuje našu dušu a znemožňuje plnú radosť z Božieho svetla a pokoja.

d) Kristus žiada, aby sme milovali Boha z celého srdca

Keď bol Ježiš na svete, vyžadoval od svojich učeníkov, aby všetko opustili a nasledovali ho. Kresťan, ktorý si to nevytýči vo svojom vnútri za svoj cieľ a ktorý sa nerozhodne hľadať milosť k životu plného nasledovania Krista – je vinný neposlušnosťou. V jeho zbožnosti môžeme nájsť mnoho dobrého a opravdového, ale predsa chýba takému kresťanovi radostné vedomie, že činí vôľu svojho Pána a zachováva jeho prikázania.

Preto počujte teraz toto volanie, aby ste prišli a začali nový a pravdivý život poslušnosti. Možno, že sú medzi vami mnohí, ktorí si prajú tak urobiť a snažia sa nejako si zvyknúť na takýto život.

Sú však na omyle, ak si myslia, že častejšími modlitbami a štúdiom Písma k tomu vyrastú. Slovo, ktoré Boh používa u proroka Jeremiáša, ich poučí o ich omyle: „Navráťte sa, synovia spurní!“ Riešenie je teda návrat v pokání.

Duša, ktorá to myslí naozaj vážne a ktorá zložila sľub úplnej poslušnosti, môže vyrásť z malej poslušnosti do plnej. Avšak niet žiadneho vzrastu z neposlušnosti do plnej poslušnosti. Treba, aby sme sa od neposlušnosti odvrátili a obrátili k Bohu.

Je potrebné rozhodnutie a životný prevrat, ktorý však prichádza len pri veľmi presnom rozpoznaní, v čom sme chybili a pri vyznaní toho za súčasného pokánia. Len vtedy hľadá duša mocné Božie očistenie od každej poškrvny a pripravuje sa tak k prijatiu nového srdca a Božieho Ducha, ktorý spôsobí, že človek kráča v jeho prikázaniach. Ak túžite viesť iný život, stať sa mužom či ženou s poslušnosťou až do smrti, ako ukázal Kristus, začnite prosiť Boha, aby vás Svätý Duch obvinil a ukázal vám všetku vašu neposlušnosť; aby vás viedol skrze pokorné vyznanie k očisteniu, ktoré Boh pripravil. Nedajte si pokoj, dokiaľ to nedostanete.

2. Viera v existenciu takejto poslušnosti

Toto je druhý krok. Musíme sa snažiť urobiť tento krok a jasne porozumieť, čo je poslušnosť.

1. Aby sme k tomu dospeli, musíme dbať na rozdiel medzi dobrovoľným a nedobrovoľným hriechom. Poslušnosť sa dotýka toho dobrovoľného hriechu. Vieme, že nové srdce, ktoré Boh dáva človeku, je umiestnené v hriešnom tele. Z tohto srdca často vychádzajú zlé myšlienky, pýcha, svár a nečistota. Je to tak aj u človeka, ktorý chodí v pravej poslušnosti, ak nemá vládu nad svojím konaním. Tieto zlé myšlienky sú vždy v jadre hriešne a nečisté, ale napriek tomu nemusia byť človeku počítané za skutky prestúpenia. Nejde totiž o skutky neposlušnosti, kedy sa jednoducho môžeme rozhodnúť, či skutok urobíme alebo nie. Oslobodenie od nich prichádza celkom iným spôsobom. Nie vôľou znovuzrodeného človeka, skrze ktorú prichádza poslušnosť, ale očisťujúcou mocou krvi Ježiša Krista a tým, že Ježiš v ňom prebýva. Ak v človeku opäť povstáva k životu hriešna povaha, jediné, čo môže urobiť, je oškliviť si ju a dôverovať, že Kristova krv ho od nej očisťuje a zachováva ho čistým.

Je veľmi dôležité, aby sme si všimli tento rozdiel, lebo nás to ochráni od klamnej domnienky, že dosiahnutie pravej a dokonalej poslušnosti je nemožné. Také poznanie nám dodá odvalu, aby sme boli poslušní v každom prostredí, za každých okolností. Pokiaľ je úloha alebo pokušenie väčšie ako naše schopnosti, Svätý Duch pridáva silu a moc k prekonaniu pokušenia a k vykonaniu úlohy.

2. Keď bola ujasnená táto otázka, vyvstáva iná pochybnosť, a to, či je poslušnosť skutočne možná. Ľudia ju spájajú s myšlienkou úplnej dokonalosti. Zhrnú do jedného všetky príkazy Biblie. Myslia na milosť, ku ktorej nás tieto prikázania vedú a tvrdia, že človek, ktorý je obklopený touto milosťou, je v jej plnej dokonalosti poslušný. Ó, aká iná je požiadavka nášho nebeského Otca! Počíta s tým, že každé jeho dieťa je obdarované inou mierou schopností a vzdelania. Žiada od neho len poslušnosť v každej chvíli a každého dňa. Vidí, či som sa z celého srdca oddal zachovávaní každého jeho prikázania, ktoré poznám.

Vidí, či naozaj túžim poznať a činiť vo všetkom jeho vôľu. A ak to všetko robím v prostej viere a láske, je moja poslušnosť jemu milá. Svätý Duch nám dáva ono sladké uistenie, že sme mu príjemní a uspôsobuje nás k tomu, že „smelú dôveru máme k Bohu, ...lebo jeho prikázania zachováame a činíme to, čo je ľúbe pred jeho tvárou“.

Táto poslušnosť je v skutku dosiahnuteľným stupňom milosti. Je to vlastne viera, ktorá je nenahradiiteľnou súčasťou poslušného nasledovania Pána.

Pýtate sa, kde je v Božom Slove základ tejto viery? Nájdeme ho v Božom zaslúbení Novej zmluvy: „Dám svoj zákon do ich vnútornosti a napíšem ho na ich srdce... a dám svoju bázeň do ich srdca, aby neodstúpili odo mňa“ Jer 31:33, 32:40.

Nedokonalosť Starej zmluvy bola v tom, že žiadala poslušnosť, ale nedávala moc na jej vykonanie. Túto moc nám však podľa Novej zmluvy dáva Boh. Srdce znamená lásku a život. Zákon vložený do vnútra, napísaný na srdce znamená, že sa zmocnil vnútorného života a lásky obnoveného človeka. Nové srdce má rozkoš v Božom zákone a je ochotné i schopné poslúchať.

Azda o tom pochybujete. Vaša skúsenosť to nepotvrďuje. Niet divu! Ved' sľub daný Bohu je vecou viery.

Neveríte tomu, a preto to nemôžete prirodzene ani zakúšať. Viete, čo je neviditeľný atrament? Píšete ním na papier a človek, ktorý nie je zasvätený do vášho tajomstva, nič nevidí. Povedzte mu o tom a ak vám uverí – dozvie sa. Držte potom tento papier proti slnku alebo ho pretrite nejakou chemikáliou a ono tajomné písanie sa ukáže. Tak je Boží zákon napísaný na vašom srdci. Ak tomu pevne veríte, a ak povieť Bohu, že jeho zákon je v skutku vo vašom vnútri pevne zapísaný a ak potom vystavíte svoje srdce svetlu a teplu Svätého Ducha, uvidíte, že to tak skutočne je. Zákon napísaný v srdci znamená horlivú lásku k Božiemu prikázaniu a silu k poslušnosti.

O jednom z Napoleonových vojakov sa rozpráva, že keď sa lekár snažil vyňať guľku z blízkosti jeho srdca, kde uviazla, vojak zavolať: „Zarežte hlbšie a nájdete tam vyryté meno Napoleon!“

Kresťan! Uver, že Boží zákon žije v tvojom vnútri a zvolaj s vierou Dávidove a Kristove slová: „Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želim, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach“ Žalm 40:9.

Viera v toto slovo vás uistí, že taká poslušnosť je možná. Pevná viera vám pomôže žiť životom pravej poslušnosti.

3. Prejdenie z neposlušnosti k poslušnosti sa uskutočňuje poddaním sa Kristovi

„Navráťte sa, synovia, spurní a uzdravím vaše odvrátenie...“ hovorí Boh Izraelovi. Bol jeho ľudom. Odvrátil sa však od neho. Návrat musí byť rýchly a úplný. Obrátiť sa chrbtom k neposlušnosti a s vierou v Božiu milosť povedať: „Chcem poslúchnuť!“ – je len dielom okamihu.

Moc k tomu, aby sme to mohli sľúbiť a sľub dodržať, prichádza od živého Krista. Už skôr sme povedali, že sila poslúchať závisí na mocnom vplyve Všadeprítomného. Dokiaľ čerpáme svoje poznanie Božej vôle len z nejakej knihy, alebo od ľudí, nemôžeme mať na tomto poli trvalý úspech. Ak však prijmem živého Pána Ježiša Krista za svojho skutočného Pána i za svoju silu, dokážeme v tejto sile aj poslúchať. Hlas, ktorý prikazuje, je zároveň aj hlasom, ktorý nadchne k vykonaniu úlohy. Oko, ktoré stráži, je okom, ktoré aj povzbudzuje. Kristus sa nám stáva všetko vo všetkom: Majstrom, ktorý prikazuje; Príkladom, ktorý nás učí a Pomocníkom, ktorý dáva ku všetkému silu. Odvráťte sa od života neposlušnosti ku Kristovi a poddajte sa mu v úplnej oddanosti a dokonalej viere. Všetko nech patrí jemu. Naplňte ním, jeho prítomnosťou, jeho vôľou a službou svoj život vo vrchovatej miere. Vzdajte sa mu úplne! Nielen preto, aby vás vyslobodil od neposlušnosti natoľko, aby ste mohli byť šťastní a žiť svoj život bez hriechu a ťažkostí; oddajte sa mu hlavne preto, aby vás mohol použiť ako svoje nádoby a potrubie, ktoré by mohol naplniť sám sebou, svojím životom a láskou k ľuďom. Aby vás mohol použiť ako svoje nástroje k požehnanej službe.

Oddajte sa mu tiež v novej viere: Každý človek sa potrebuje chopiť vierou Kristovej moci k neustálej poslušnosti a z nej plynúceho zvláštneho požehnania. Viera, ktorá pochopila z jeho zmierenia len to, že „bol skutočne poslušný až do smrti“, aby ukázal lásku a poslušnosť, musí sa učiť chápať i slovo Písma, ktoré vraví: „Nech je vo vás také zmýšľanie, aké bolo aj v Kristu Ježišovi, ktorý sa ponížil a bol poslušný až po smrť...“ Takáto myseľ potom verí, že Kristus do nás vložil svoju myseľ i Ducha a v tejto viere žije a dokazuje ju.

Boh poslal Krista na svet, aby vrátil poslušnosti v našom srdci jej pôvodné miesto. Veriaceho človeka znovu uvádza do stavu pôvodnej poslušnosti, ktorou je i on Bohu poslušný. Kristus svojím príkladom ukázal, čo je pravá poslušnosť pred Bohom. On ju vykonal a zdokonalil na sebe. Práve tak zdokonalil život, ktorý dobyl skrze smrť a teraz sa oň s nami zdieľa. Kristus, ktorý nás miluje, vedie, učí, posilňuje a ktorý v nás žije, je ten istý Kristus, ktorý bol poslušný až do smrti. „Poslušný až do smrti“ – je pravá náplň života, ktorý on udeľuje. Prijmite ho a dôverujte, že taký život zjaví aj vo vás!

Chcete vstúpiť do tohto požehnaného života poslušnosti? Vidíte otvorené dvere – Krista, ktorý hovorí: „Ja som dvere.“ Vidíte tú novú a živú cestu – Krista, volajúceho: „Ja som tá cesta.“ A už ju začíname vidieť. Ved' všetka naša neposlušnosť spôsobila, že sme nepoznali Krista. Priznávame to, lebo poslušnosť je možná len v živote neustáleho obecnstva s ním. Vnímanie jeho hlasu, svetla jeho očí a stisku jeho dlaní robí poslušnosť možnou, ba istou. Podťe, skloňme sa a oddajme sa Kristovi. Tak zostaneme poslušní až do smrti vo viere, že sme jeho spoluúčastníci vo všetkom, čím on je, i v tom, čo má.

Piata kapitola publikácie Andrew Murray (1828–1917) „Škola poslušnosti“. Vyšlo vo vydavateľstve MSEJK, Bratislava 2009. Publikované so súhlasom vydavateľa.